

Otevřený dopis Jiřímu Vorlíčkovi

Milý Jiří,

čas neúprosně letí. Myslel jsem si, že tento dopis napíšeš dříve, ale bylo mnoho práce; v inkriminovaném měsíci říjnu jsem spolupořádal XI. sjezd internistů, na kterém ses i Ty podílel odborným programem, pak samozřejmě do konce inkriminovaného roku 2004 zbývaly ještě dva měsíce, ale to již byly kompletní zredigované rukopisy časopisu Vnitřní lékařství ve vydavatelství v Praze, a něco do nich dodat, byť nikterak rozsáhlého, bylo téměř neřešitelným problémem. A tak tedy zbylo jako poslední možné řešení první následující číslo, totiž 1. číslo ročníku 51 Vnitřního lékařství, ročníku, který bude nový a od kterého si já hodně slibuji.

Ale proč vlastně píšeš tento dopis? Mnoho lidí ví, že jsi v říjnu 2004 oslavil významné životní jubileum. Ale asi menší množství lidí Tě provázelo prakticky po celý Tvůj odborný „život“, a proto dovol, abych při této příležitosti, v rámci trochu opožděných oslav, vzpomenu na některé fragmenty z naší společné medicínské cesty.

Na svět jsi přišel do rodiny zasvěcené medicíně. Tvůj tatínek, primář okresní interny, na Tebe jistě působil již v raném dětství, kdy Ti vštěpoval odpovědnost, pečlivost, na druhé straně ale i rozhodnost a hlavně slušnost. Stejně tak i maminka, lékařka, odborná diabetoložka, měla nemalý vliv na Tvoji další orientaci. A jaké uměla péct dobré jablečné buchty! Studia na střední škole jsi zvládal bez významných problémů, celým svým přípravným studiem jsi směřoval ke svému cíli – medicíně. Nejprve v Hradci Králové, kam jsi měl z domu blízko, pak v Brně, kde jsme se potkali poprvé. Pokud se nepletu, tak to bylo někdy ve 4. ročníku, v němž ses předvedl na přednáškách z chirurgie, když jsi demonstroval před celou posluchárnou, jak se správně obléká operační plášť. Pak už následovaly v rychlém sledu promoce v roce 1969 a přijetí do prvního zaměstnání, Masarykova onkologického ústavu (tehdy samozřejmě pod jiným názvem). Toto první pracoviště jakoby předznamenalo celý Tvůj odborný medicínský život. Před I. atestací z interny v roce 1972 jsi přešel na II. interní kliniku Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně, tehdy ještě za vedení prof. Františka Hendricha. A zde začala naše společná medicínská cesta. Oba jsme se podíleli na zprovoznění hemodialyzačního pracoviště, oba jsme společně absolvovali v Praze předatestační kurz před atestací II. stupně z interny. Oba jsme společně zažili mnoho pěkného na společném pracovišti, což je dokumentováno nejen v našich vzpomínkách, ale i četnými fotografiemi. Atestací I. stupně nás oba zkoušel prof. Lambert Klabusay, tehdy ještě ve funkci krajského internisty v Ostravě, ale kdo tehdy mohl tušit, že se z prof. Lamberta Klabusaye stane Tvůj další „šéf“, že z Tebe udělá onkologa, že z Tebe udělá přednostu Interní hematoonkologické kliniky nově zřízené Fakultní nemocnice v Bohunicích. A nejen to, prof. Klabusay možná již tehdy někde ve skrytu duše tušil, že jej vystřídáš i ve funkci akademické, že se staneš postupně na dvě funkční období děkanem Lékařské fakulty již opět Masarykovy univerzity v Brně. V roce 1980 se náš „společný medicínský život“ poněkud rozešel, Ty jsi dál zůstal na II. interní klinice a pilně jsi se věnoval své lásce – onkologii. K tomu jsi samozřejmě perfektně zvládal prakticky celou problematiku vnitřního lékařství, ale onkologie Tě přece jen táhla. Tvá cesta na post přednosty Interní hematoonkologické kliniky byla jen završením Tvé snahy. I zde jsi dále pokračoval ve své zcela koncepční práci. Dokladem toho je mnoho Tebou habilitovaných docentů, z nichž mnozí byli již jmenováni profesory, nespočet doktorandů a dalších odborných pracovníků. Můžeš se klidně podívat za sebe, uvidíš funkční, zavedené pracoviště se všemi součástmi moderní kliniky, ale vždy se Ti při Tvém ohlédnutí něco „znelíbí“, vždy vidíš, kde je co potřeba zlepšit nebo nově udělat. A to je pro mne jeden z Tvých vůdčích rysů – i když se Ti daří, nikdy nejsi spokojen, respektive jsi spokojen jen na chvíli a již přemýšlíš o dalších krocích.

Myslím si, že v říjnu roku 2004 ohodnotilo Tvou odbornou práci mnoho lidí, Tvé zásluhy o rozvoj interny a onkologie. To mi samozřejmě nepřísluší a ani se do toho nechci pouštět. Chci jen v tomto dopise zdůraznit jednu, respektive dvě věci zásadní. I přes Tvé velké úspěchy na poli medicínském a akademickém jsi stále zůstal vynikajícím **lékařem**. Vím, že za Tebou pacienti rádi chodí, že s Tebou konzultují své problémy, které se zdaleka netýkají jen jejich zdravotního stavu, že jsi ochoten jim pomoci i radou v běžném, denním životě. Dále, i přes velké úspěchy, jsi zůstal **normálním člověkem**. Máš rád – samozřejmě – svoji práci, ale je Ti blízké i umění, dovedeš se na život podívat i z těch příjemnějších stránek. Stále jsi zůstal tím Jiřím Vorlíčkem, který jede rád domů, protože doma má manželka Hilda již připraveno něco dobrého k jídlu, Jiřím Vorlíčkem, který má doma vytvořené zázemí, jak se sluší a patří pro špičkového lékaře. A to Ty dokážeš velmi ocenit.

Milý Jiří, skoro nevím, co bych Ti měl k Tvému jubileu přát. Tedy snad jen to, že (řeceno spolu s klasiky) „život začíná po šedesátce“, ale na druhé straně, jsa v tomto roce stejně postižen, Ti přeji, aby (opět ve shodě s klasiky) „všichni okolo zavírali dveře, protože nám táhne na sedmdesátku“.

*Vše nejlepší
Tvůj Petr Svačina*

Poznámka:

Jiří Vorlíček, lékař, profesor interního lékařství, kandidát věd, přednosta Interní hematoonkologické kliniky Lékařské fakulty MU a FN Brno, pracoviště Bohunice, bývalý děkan (po dvě funkční období) a současný proděkan Lékařské fakulty MU Brno, předseda České onkologické společnosti České lékařské společnosti J. E. Purkyně, autor mnoha knih a publikací etc. etc., se dne 24. října 2004 v plném zdraví dožil 60 let.

*Prim. MUDr. Petr Svačina
II. interní klinika LF MU a FN u sv. Anny*

Doručeno do redakce: 12. 11. 2004